

PASAPORTA YEKEM

Bo gelek salan min bawer dikir ku ez kariyerekê ava dikim. Her sibeh armanc hebûn, her sal bîlançoyek. Paşê dem hat û her tişt li cihê xwe danî. Îro, dema ku ez li paş dinêrim, ez ji hejmaran bêtir mirovan tînim bîra xwe, ne statîstîkan lê axaftinan. Em jiyanek derbas dikin bi bawerkirina ku nirx di avahiyên de tê dîtin, paşê em vedîtin ku ew di mirovên ku di navên re derbas bûne de veşartî bû.

Min hîn bû ku ji jêhatîbûnê tiştekî din rêz bigirim: berdewamî. Jêhatîbûn dikare derekê veke; berdewamî destûrê dide te ku tu di rêhewîkê re derbas bibî. Rêxistînek qet bi rastî ji avahî an logoyan pêk nayê. Ew ji tevgerên di demê re dubare bûne pêk tê — û çanda wê ya nedîtî tenê derdikeve holê dema ku kesî temaşe nake, dema ku krîzek li derî dixe.

Dema ku min dest bi rêwîtiya di navbera welatên cuda de kir, min pêşî li cudahiyan geriya. Paşê min dest bi dîtina wekheviyan kir: bavek ku ji pêşeroja zarokên xwe xemgîn e, dayikek amade ye ku qurban bide, karkerek ku hurmet dixwaze. Koordînat guherîn. Mirov bi awayekî ecêb wekhev ma.

Pargîdanî girîng bû. Wê ez terbiye kirim, wê ez ceribandim. Lê ew ne xeta finalê bû. Ew xala destpêkê bû. Kar jêhatîbûn ava kir. Dinya hişmendî ava kir. Û çîroka rastîn, ya ku hêdî hêdî di min de teşe digirt, hîn dest pê nekiribû.

Ferdinando Frega

Gillette Man